

19 SEPTEMBER 2026

70

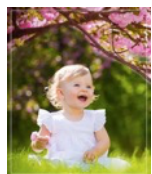
DOOR JOHAN

ADVENTKERK
BRUSSEL
Nieuwsbrief

Mijmeren bij het begin van de herfst

Binnenkort begint de herfst. Het licht wordt zachter, de dagen korter. De bomen verliezen langzaam hun zomergroen en krijgen kleuren die ze enkele maanden geleden nog niet hadden.

Misschien is dat wel een mooi beeld voor een mensenleven. Ook ons leven kent seizoenen.

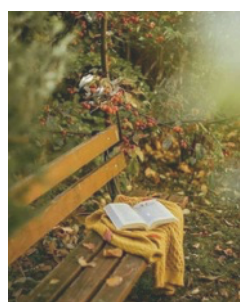
Er is de lente: de tijd van beginnen, ontdekken en groeien. Kinderen kijken verwonderd naar de wereld, jongeren zoeken hun weg, dromen liggen nog open. Alles lijkt mogelijk. Ook in het geloof lijkt het zo: enthousiasme, willen weten en leren, ontdekken...

Dan komt de zomer. De tijd waarin het leven op volle kracht draait: werken, zorgen, liefhebben, kinderen grootbrengen, plannen maken, verantwoordelijkheid opnemen. Soms hebben we nauwelijks tijd om stil te staan. De zomer is warm, uitbundig en vol leven.

En dan komt, vroeg of laat, de herfst. De dagen worden korter, het licht zachter. 's Morgens hangt er soms al wat nevel boven de velden en hier en daar begint een blad te verkleuren. Nog even en bomen die enkele maanden geleden uitbundig groen stonden, laten zonder veel verzet hun bladeren los.

Dat klinkt soms alsof het mooiste voorbij is. Maar wie in oktober door een bos wandelt, weet wel beter. Juist in de herfst verschijnen kleuren die de zomer niet kende. Misschien geldt dat ook voor mensen.

De herfst is niet alleen de tijd waarin iets minder wordt. Het kan ook **de tijd van rijpheid** zijn. Van ervaring. Van beter weten wat belangrijk is en wat niet. Van niet meer overal achteraan hoeven lopen. Van beseffen dat gelijk krijgen minder belangrijk is dan een relatie bewaren. Van tijd maken voor een gesprek waarvoor vroeger geen tijd was.

Je kunt de herfst zien als een geschenk: de draaikolk van het leven wordt wat getemperd, en eindelijk is er tijd om wat meer om je heen te kijken.

En ook terugkijken.

Niet om eindeloos te mijmeren over vroeger, maar om te ontdekken wat gegroeid is. Want de herfst is ook oogsttijd. Welke vruchten heeft ons leven gedragen? Waar hebben we iemand geholpen? Wie heeft ons gevormd? Waar hebben we liefde ontvangen en gegeven? Waar hebben we fouten gemaakt en misschien toch iets geleerd?

Misschien geduld dat we vroeger niet hadden. Vriendschap die dieper werd. Een verzoening. De moed om opnieuw te beginnen. Meer aandacht voor iemand die het moeilijk heeft. Of eenvoudigweg dankbaarheid voor kleine dingen die vroeger vanzelfsprekend leken.

Paulus spreekt over “de vrucht van de Geest”: liefde, vreugde, vrede, geduld, vriendelijkheid, goedheid, trouw, zachtmoedigheid en zelfbeheersing. Opvallend: geen spectaculaire prestaties. Geen lijst van wat iemand allemaal bereikt moet hebben. Wel eigenschappen die langzaam kunnen rijpen.

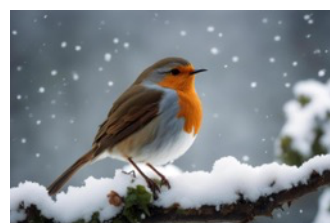
Maar herfst betekent ook stilaan loslaten.

In de Bijbel lezen we: Alles heeft zijn tijd. Een tijd om te planten en een tijd om te rooien, een tijd om te bewaren en een tijd om weg te doen (Pred 3).

Een boom houdt zijn bladeren niet krampachtig vast. Misschien moeten ook wij doorheen ons leven leren loslaten: verwachtingen, rollen die we niet meer kunnen vervullen, dingen die vroeger vanzelfsprekend waren. Uiteindelijk zelfs mensen van wie we houden.

Dat doet soms pijn. En geloof maakt dat verdriet niet ongedaan. Maar geloof kan wel helpen om niet te denken dat loslaten hetzelfde is als verloren gaan.

Na de herfst komt de winter. De natuur wordt stil. Een boom lijkt kaal en levenloos, maar diep vanbinnen blijft het leven bewaard. Ook dat is geloof: niet de zekerheid dat alles altijd goed en gemakkelijk zal gaan, maar het vertrouwen dat zelfs in koude tijden niet alles verloren is. En toch eindigt het verhaal daar niet. Na de winter steeds weer een nieuwe lente.

Dat is misschien de mooiste gedachte van de vier seizoenen: geen enkel seizoen is het hele leven. De lente is niet alles. De zomer is niet alles. De herfst is niet alles. En zelfs de winter is niet alles.

Misschien is dát uiteindelijk geloven: dankbaar zijn voor de lente die geweest is, volop leven in de zomer die ons gegeven wordt, de kleuren van de herfst leren zien, de winter niet ontkennen — en toch blijven vertrouwen dat God nog een morgen kent die wij nog niet kunnen zien.

“Heer, jij die alle seizoenen van het leven
hebt doorkruist,
ga met me mee langs de seizoenen van mijn dag,
van ’s morgens tot ’s avonds
en tot de nieuwe morgen,
van zomer tot herfst en winter,
en tot een nieuwe lente.”

A. Dumas

Agenda

Op sabbat 19 sept preekt Alain Meersseman.

Op sabbat 26 september is Stefaan De Wever onze gastspreker.

Op Sabbat 3 november is het de beurt aan Jeroen Tuinstra.

De eerstvolgende bijbelavond via zoom gaat door op donderdagavond 24 september om 19.30 u. Dit moet ik wel nog bevestigen, afhankelijk van hoe goed de internetverbinding is in de Elzas. We gaan door op het onderwerp van vorige keer, met nu de focus op ‘inspiratie’.

